

vibste, hvor stor Omhu der er anvendt derpaa, og hvor mange Konferencer der ere førte med den høitærede Indenrigsminister om Sagen, vilde han ikke paastaa dette, og han vilde heller ikke gjøre dette, isald han var istand til at læse Loven saaledes, at han kan forstaa den; jeg sigter ikke til alle Love, men til den Lov, det her dreier sig om, Næringsloven. Det ærede Medlem anstillede vidtløftige Betragtninger under en fuldstændig forkortet Forudsætning. Det ærede Medlem fortoltede Slutningsbestemmelsen i § 12 af Næringsloven af 1873, som giver Indenrigsministeren en Bemyndigelse til at gjøre Undtagelser fra Afstandsbestemmelsen saaledes, som om den gjaldt baade Detailhandlere og Høtere; men nu faar der i selve Loven, at denne Tilladelse til at meddele Undtagelser kun skal gjælde i de Tilfælde, som omhandles i Loven af 1857 § 55, og denne § 55, hvortil Slutningsbestemmelsen sigter, handler kun om Høtere og ikke Detailhandlere. Vil det ærede Medlem have det klarere, maa han henvende sig til Andre. Hvad det Spørgsmaal angaar, at nedsette et Udvalg i denne Sag, da er jeg kun een af Forslagsstillerne og er derfor ikke Herre over Sagen. Jeg kan kun udtale min personlige Mening, og den gaar derhen, at det er altid et Princip hos mig, at naar Nogen ønsker nye Oplysninger, ønsker Overvejelser osv., modsetter jeg mig det aldrig. Jeg for mit Vedkommende skal derfor ikke have det Mindste imod, at der nedsettes et særligt Udvalg i denne Sag, om ikke Andet kan være; men en Henvisning til Finantsudvalget tror jeg rigtignok, at Enhver maa modsætte sig.

Berg: Det er dog bedst, at vi komme paa det Reue med dette Lovfortolkningsspørgsmaal. Det ærede Medlem har nu ment at præstere Bevis for, at Slutningsbestemmelsen i § 12 i Lov 23de Mai 1873 kun angaar Høtere, men ikke Detailhandlere, det var det Udtryk, han brugte, men jeg tror, at det ærede Medlem eller, om ikke han, saa dog den høitærede Minister og Thinget, ville give mig Ret i, at det er en flygtig Forklaring af det ærede Medlem. Der staar nemlig i Slutningsbestemmelsen: „Dog kan Indenrigsministeriet, hvor en i Genhold til den i denne Paragraf nævnte Bemyndigelse meddelt Bevilling maatte bortfalde osv.“, og dermed menes i Genhold til denne Paragraf, nemlig § 12. (Luel: Nei!). Ja, naar den høitærede Indenrigsminister vil dømmе os imellem, er Stillingen en anden, men ellers maa jeg fastholde, at der tales om Bevillinger efter § 98 i Næringsloven, hvorved der gjøres Undtagelse fra §§ 54 og 55. Derfor nogen saadan Bevilling maatte bortfalde, har Ministeren Ret til at give ny Bevilling, naar Hensynet til Støbets Lær kræver det. Jeg skal tage meget feil, om det ikke var Lovgiverens Hensigt. (L. h. Nielsen: Jo, det var det!). Det siger en af Ordspørerne for Loven af 1873, at det

var Hensigten, at de i §§ 54 og 55 ommeldte Personer skulle stilles ens. Jeg har haft Vællighed for ikke lang Tid siden til at læse Forhandlingerne og Motiverne efter, og jeg har ikke kunnet opdage Andet, end at det var Hensigten, at det gjaldt baade Høtere og Detailhandlere. Men selv om det nu kun gjaldt Høtere, hvad hjalp det saa — uagtet jeg fastholder min Fortolkning af Paragrafen; om Administrationen ikke har opfattet den saaledes efter tidligere Bestemmelser, er en anden Sag —, hvorledes hjælper det ærede Medlem saa de Høtere, som ved en Feiltagelse have faaet deres Næringsbevis indenfor en vis Afstand? Han hjælper dem ikke det Allermindste, de staa ligesaa retløse, selv om det ærede Medlems Lov vedtages, som før. Min Paastand staa altsaa ved Magt, at det ærede Medlem har haft større Forkærlighed for Detailhandlere end for Høtere. Jeg kan ikke skjønne, at den høitærede Minister har noget-somhelst Middel i Lovgivningen til at hjælpe den Høter, der ved en feilagtig Beregning har faaet sin Næring lagt indenfor en Mil, og ville de ærede Forslagsstillere skaffe et saabant Middel for Detailhandlere, bør de principrigtig ogsaa skaffe det for de Andre. (Ubrudelse). „Denne Paragraf“ i sidste Stykke af § 12 i Loven af 1873 er ikke Næringslovens § 55, det vil jeg ialtsald høre nærmere oplyst efter de Forhandlinger, jeg har læst om denne Sag, inden jeg skal gaa ind paa den Fortolkning.

M. Andersen: Jeg maa alligevel tro, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) tager feil i sin Fortolkning af disse Lovbestemmelser. Det 3die Stykke af § 12 i Loven af 23de Mai 1873 refererer sig aabenbart kun til det 2det Stykke i samme Paragraf. Det 2det Stykke lyder jo saaledes: „Sigeledes opheves den Indenrigsministeriet ved bemeldte Lovs § 55“ — det vil jo sige Loven af 1857, Næringsloven — „tillagte Bemyndigelse til at drage den Grændse, indenfor hvilken Høterhandel ikke tilstedes, i en Afstand af indtil en halv Mil fra nærmeste Kjøbstad.“ Saa kommer det næste Stykke: „Dog kan Indenrigsministeriet, hvor en i Genhold til den i denne Paragraf“ — „i denne Paragraf“ o: den i det sidste Stykke nævnte Paragraf, altsaa § 55 i Loven af 1857 — „nævnte Bemyndigelse meddelt Bevilling maatte bortfalde, ogsaa for Fremtiden meddele Bevilling til at drive samme Næring, naar Hensynet til Støbets Beboere taler derfor.“ Det forekommer mig altsaa, at, naar det sidste Stykke saa ligefremt refererer sig til det andet Stykke, saa kan den Bevillingsmyndighed, som Ministeriet endnu maatte have tilbage, kun gjælde Høterhandel. Jeg tror ogsaa at vide, at det er blevet forstaaet saaledes af Indenrigsministeriet, idet man har afslaaet Ansøgninger, som have været indgivne om det Andet, som det ærede Medlem taler om. Det